

"அடுத்தநாள் தான் தம்பி தெரிஞ்சுது, அதில நான் பெத்த குஞ்சுவும் ஒண்டெண்டு"

- கடற் கரும்புலி கப்டன் வினோத்தின் அப்பா

அண்டைக்கு ஊரெல்லாம் ஒரே பரபரப்பாய் இருந்தது. அண்ணைமார் கடற்கரைக்கு வறதும் போறதுமாய் இருந்தினம்.

"இண்டைக்குப் பெடியள் கரும்புலியாய்ப் போய் நேவிக் கப்பலை அடிக்கப்போறாங்களாம்" என்று, சனங்கள் பரவலாய்க் கதைக்கினம்.

"அப்பிட்யெண்டா நாளைக்குக் காலமை நேவி அடிப்பான்" என்று கொஞ்சச்சனம் ஊரை விட்டுக் கிளம்பி விட்டினம். நல்லாய் இருண்டதுக்குப் பிறகு ஊர்ச்சனங்கள் கொஞ்சம் கப்பல் அடிக்கிறதைப் பார்ப்பதற்கென்று கடற்கரைக்குப் போனார்கள். நாங்களும் போனம். கடலில இருந்து கூப்பிடு தூரம்தான் எங்கள் வீடு." முகபாவத்தில் கவலையும் மகிழ்வும் மாறி மாறி வெளிப்பட, அந்த அக்கா சொல்லிக்கொண்டிருந்தா.

"அம்மாவும் அப்பாவும் கரைக்கு வரேல்லை, அவை வீட்டு வாசலிலேயே நிண்டுகொண்டினம். கரையில நாங்கள் போய் பார்த்துக் கொண்டு நிண்டம். படகுகள் வெளிக்கிட்டுப் போச்சுது. நாங்கள் கொஞ்சம் தூரத்தில நிண்டனாங்கள்- இருட்டுவேறு. ஆட்களை அடையாளம் தெரியேலை.. படகுகள் வெளிக்கிட்டன. கொஞ்ச நேரத்தில் இருட்டுக்கை மறைஞ்சு போச்சுது. இருட்டைப் போலவே மெளனமும் நிலவியது.

நாங்கள் இருட்டுக் கால கடலைப் பார்த்துக் கொண்டு நிண்டம்.

திடீரென பெரிய வெளிச்சமாய் நெருப்புச் சுவாலை கடலுக்க எரிய, நிலம் நடுங்கிற மாதிரி ஒரு வெடிச்சத்தம் கடலுக்கையிருந்து வந்தது. எங்களை அறியாமலேயே கண்ணால கண்ணீர் வந்திட்டுது. மெதுவான குரலில் அம்மா.. அய்யோ... என்ற சத்தங்கள் எல்லார் வாயிலிருந்தும் உதிர்ந்தன. 'ஆரார் பொடியள் போச்சுதுகளோ' எண்டு நாங்கள் சொல்லிக் கவலைப்பட்டோம்."

ஒரு கணம் நிறுத்தி அக்கா தொடர்ந்து சொன்னாள்.

"அடுத்த நாள் நேலி அடிப்பானெண்டு சனம் எல்லாம் வெளிக்கிட்டதால நாங்களும் கொஞ்சம் தூரத்தில இருக்கிற சொந்தக்காரற்ற வீட்டுக்குப் போட்டு, ரெண்டு நாள் நலைமையைப் பார்த்திட்டுத் திரும்புவம் எண்டு இரவிரவாய்ப் போனம். போற வழியில 'காம்ப' ஒண்டுக்கு முன்னால, எங்கட தம்பி ஓடித் திரிகிற மோட்டார் சைக்கிள் நிண்டுது..

அம்மா சொன்னா, "உங்க தம்பி நிற்பான் போல கிடக்கு... ஒருக்கா கேட்டுப்பார்" என்று."

தொடர்ந்து அம்மா கதைக்கத் தொடங்கினாள்...

"நாங்கள் கூப்பிடக் கூப்பிட ஆள்மாறி ஆள்மாறி வந்து எட்டிப் பார்த்திட்டுப் போகினமே தவிர வெளியால ஒருத்தரும் வரேல்லை.

"வினோத்தினர் அம்மாவடா... வினோத்தினர் அம்மாவடா..." என்று மாறி மாறிச் சொல்லிக் கேக்குது... இருட்டுக்கை ஒண்டும் தெரியவுமில்லை. ஏன் உவங்கள் ஒளியுறாங்கள் எண்டு எனக்குள்ள நினைச்சன். கொஞ்சநேரத்துக்குப் பிறகு, ஒருத்தர் பதுங்கிப் பதுங்கி வெளியால வந்தார்....

"வினோத் நிற்கிறானேடா தம்பி...?"

"இல்லை...யம்மா... நீங்கள் எங்க நிற்பியள் எண்டு சொல்லுங்கோ.... நாங்கள் அவரை வரச் சொல்லிவிடுறம்..."

"அந்தா அவன்ரை மோட்டச் சைக்கிள் நிக்ருது... பொய் சொல்லாதேங்கோடா, எங்க போட்டான்?"

"அது சரியாச் சொல்லேலாதம்மா...நீங்கள் நிற்கிற இடத்தைச் சொல்லிப் போட்டுப் போங்கோ, காலமை அனுப்பிவிடுறம்..."

'என்னடா இவன், கேட்கிறதுக்கெல்லாம் ஒரு மாதிரியா மறுமொழி சொல்லுறான்...? என்ன கேட்டாலும் நாங்கள் நிக்கிற வீடு எது எண்டு கேட்கிறான்?' என்று எனக்குள்ள நினைச்சக் கொண்டு, நாங்கள் போற வீட்டுப் பாதையைச் சொல்லிப் போட்டுப் போனம்".

சற்று நிறுத்தி பெருமூச்சொன்றை எறிந்துவிட்டு அம்மா ஆறுதலாகத் தொடர்ந்தாள்.

"அடுத்த நாள்நான் மோனை தெரிஞ்சிது, எங்கட பொடியும் போட்டானெண்டு. நிக்கிற வீடு எதெண்டு அந்தப் பொடியன் திரும்பத்திரும்பக் கேட்டது ஏன் என்று, அப்பதான் விளங்கிச்சு."

வினோத்தின் அப்பாசொன்னார் -

"குண்டுச்சத்தம் கடலுக்கை பெரிசாக் கேக்கேக்க, வீட்டு வாசலில நான் குந்தியிருந்தனான்... ஆரார் பெத்த பிள்ளையனோ எண்டு எனக்குள்ள நினைச்சன்; ஆனா அடுத்த நாள்நான் தம்பி தெரிஞ்சுது, அதில நான் பெத்த குஞ்சவும் ஒண்டெண்டு."

நீங்காத நினைவுகள்

1988ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதி வினோத்தின் வீட்டை இந்தியப் படைகள் அடிக்கடி சுற்றி வளைத்தனர். அவனைத் தேடி இந்தியச் சிப்பாய்கள் அங்கு பாய்வது வழமை யாகிவிட்டது. அந்த ஆபத்தான பொழுதுகளில், வீட்டுக் கூரைக்குள் ஏற்றி பெற்றோரால் அவன் மறைத்துக் காக்கப்படுவான்.

மேலேயிருந்து - 'சயனைட்' குப்பியைப் பற்களுக்கிடையில் செருகிக்கொண்டு, எதனையும் எதிர்பார்த்து நொடிகளை எண்ணிக்கொண்டிருப்பான் வினோத்.

வினோத்தின் அக்கா சொல்கிறாள் -

"அந்த நேரத்தில் சின்னச் சின்ன 'கானு'களுக்குள்ள (கொள்கலன்) என்னவோ கொண்டு வந்து, வீட்டு மூலையளுக்குள்ள வைப்பான்.

'என்னடா உது' என்று கேட்டால், 'அதுக்குள்ள தண்ணியக்கா ...' எண்டிட்டுப் போயிடுவான்.

அவன் போனதுக்குப் பிறகு தூக்கிப் பார்த்தா, அது தண்ணியில்லை - இறுக்கமாக, பாரமாகக் கனக்கும் ... எங்களுக்கும் அது என்னெண்டு தெரியேல்லை."

யாரும் எதிர்பாராத ஓர் அதிகாலைப் பொழுதில் - திடீரென வீட்டிற்குள் நுழைந்த இந்தியர்களிடம், வினோத் சந்தர்ப்பவசமாகச் சிக்கிக்கொள்ள நேர்ந்தது. வீட்டில் எல்லோரும் பார்த்து நிற்க துவைத்து எடுத்துவிட்டு, அவர்கள் அவனை இழுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார்கள்.

வினோத்தின் அப்பா சொல்கிறார் -

"அவனொரு பயங்கரச் சுழியனடா தம்பி ... அவனை இந்தியன் புடிச்சுக் கொண்டு போய் காம்பில் வைச்சிருக்கேக்க ஒரு நாள் ... வீட்டு விறாந்தையில் கிடந்த வாங்கில படுத்திருந்தான் - தற்செயலா லேனை பார்த்தன், சுவரோட சேத்துப் பூட்டியிருக்கிற லைற்றிளர்

கோப்பைக்கு மேலால, சாதுவா, கறுப்பா என்னவோ தெரிஞ்சது . கதிரையைக் கொண்டுபோய் வைச்சிட்டு ஏறி எடுத்தனடா மோனை - அது ஒரு கிறனைட். அப்படியே நிண்டு எட்டிப் பாத்தன், பக்கத்த பக்கத்தை இருக்கிற நாலு லைற்றுக்கையும் கிறனைட் வைச்சிட்டுப் போயிருக்கிறான்.

இயல்பாகவே மற்றவர்களோடு நெருங்கிப் பழகி - அவர்களை மகிழ்வில் ஆழ்த்தக்கூடிய சுவாவம் கொண்டிருந்த வினோத்தின் அப்பா தன் பிள்ளை பற்றிப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

"இந்தியனிட்டை புடிபட்டு காங்கேசன்துறை காம்பில இருக்கேக்க - நாங்கள் அவனைப் பார்க்கப் போறனாங்கள். அங்கபோற நேரமெல்லாம், வீட்டில தான் வைச்சிட்டுப்போன சாமான்களைப் பற்றித்தான் தம்பி சொல்லுவான் எங்களைப் பற்றி இல்லை. அதுகளைப் பத்திரமா எடுத்துப் பெடியனிட்டை குடுத்து விடோணும் என்கிறதில்தான் அவ்ளர கவனமெல்லாம் இருக்கும்."

இந்தியப்படை இங்கிருந்து வெளியேற்றப்பட்டபோது, ஏனையவர்களுடன் வினோத்தும் விடுவிக்கப்பட்டான்.

'தம்பி வந்திட்டான்' என எல்லோரும் மகிழ்ச்சியடைந்திருந்தபோது - 22ஆம் நாள் வினோத்திரும்பவும் காணாமல் போய்விட்டான். அதன்பின் அவன் இடைக்கிடை வீட்டுக்கு வந்து போவான்.

திரும்பவும் சிங்களப் படையினருடன் சண்டை ஆரம்பித்து சில நாட்களே நகர்ந்திருந்தன - ஒரு நாள் வினோத் வீட்டிற்கு வந்தான்.

வரிப்புலிச் சீருடையில், 'மிலிற்றறி' சப்பாத்துப் போட்டு ஒரு கையில் துப்பாக்கியுடன், மறு கையில் புகைப்படக் கருவி ஒன்றையும் கொண்டு வந்தான். வீட்டில் எல்லோருடனும் சேர்ந்து படம் எடுத்தான். அக்காமாரைக் கட்டிப்பிடித்தபடி ... அக்காமாரின் குழந்தைகளைத் தோளில் வைத்தபடி ... ஆச்சியோடு நின்று எல்லாவிதமாகவும் படமெடுத்தான்.

"என்னடா புதினமாக இண்டைக்கு எல்லோரோடையும் படம் எடுக்கிறாய்?" அக்கா கேட்டாள்.

"ஒண்டுமில்லையக்கா ... நானொரு வேலையாய்த் தூர இடத்திற்குப் போறன் ... திரும்பி வரமாட்டன் ... " சிரித்துக்கொண்டு சொன்னான்.

அண்ணனின் குழந்தையைத் தூக்கி வைத்துக் கொண்டு,

"உன் சித்தப்பா இனி வரமாட்டான் ... இறுக்கிக் கொஞ்சிவிடு ... என்று சொல்லிக் கொஞ்சினான்.

"எங்களுக்கு அது அப்போது அவ்வளவு விளங்கேல்லை."

வல்வெட்டித்துறையில் கடற்கரையோரமாக அவர்களுடைய வீடு இருந்தது. அங்கு பீரங்கிக் கப்பல்களின் தொடர்ச்சியான தாக்குதல்கள் நிகழும். இதன் காரணமாக, கொடிகாமம் சென்று அங்குள்ள உறவினர் வீட்டில் தங்கியிருந்த அம்மாவையும், அப்பாவையும் வினோத் சென்று பார்த்தான்.

கட்டி அணைத்துக் கொண்டு படம் எடுத்தான்.

அம்மா கேட்டபோது - அக்காவுக்குச் சொன்ன அதே காரணத்தை இங்கேயும் சொன்னான். அவர்களாலும் வித்தியாசமாக எதனையும் உணர முடியவில்லை.

"நேவி அடிக்கிறானெண்டு அலைஞ்சு திரியாதையுங்கோ அம்மா ... ஊரிலபோய் இருங்கோ ... ஒரு நாளைக்கு ... எங்கட கடல் எங்களிட்டை வரும்" என்றும் சொல்லிவிட்டுப் போனான்.

அதன் பிறகு ஒரு நாள் கூடத் தங்களுடைய செல்வத்தை அவர்கள் காணவில்லை. இனிமேல் காணவும்மாட்டார்கள்.

இப்போதும் வினோத்தின் அம்மா அவனைத் துயரத்தோடு நினைவு கூருகிறார்.

"சின்னவனாய் இருக்கேக்க, என்னை வந்து கட்டிப்பிடிச்சுக் கொண்டு அண்ணை, அக்காமார் எல்லாரும் கலியாணம் செய்து போனதுக்குப் பிறகு, அம்மாவையும் அப்பாவையும் நான்தான் பார்ப்பன்' எண்டு சொல்லுவானடா தம்பி...."